

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 439/2021
21.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, свих из ..., ДД из ..., ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, свих из ... и ЈЈ из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Марковић, адвокат из ..., против тужене „Моби Банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милан Лазић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2827/20 од 18.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2827/20 од 18.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2827/20 од 18.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2827/20 од 18.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 434/18 од 20.07.2020. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцима, на име накнаде за прековремени рад, исплати одређене новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке као и да им на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.239.424,58 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијени су, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..54/09) оцењен је основним тужбени захтев за исплату увећане накнаде зараде за прековремени рад, јер су тужиоци у спорном периоду, по налогу тужене као послодавца, остварили часове рада дужег од пуног радног времена, а тужени није доказао да је у утуженом периоду извршио прераспodelу радног времена, нити да је тужиоцима омогућио коришћење слободних дана.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда да то што послодавац није донео одлуку о прековременом раду не може бити цењено на штету запослених који су несумњиво радили прековремено на основу налога послодавца извршавајући своје радне обавезе, због чега им се не може ускратити право на увећану зараду по том основу.

Из наведених разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.12.2013.године, када је 1 евро, према средњем курсу НБС, износио 114,4010 динара. О тужбеном захтеву одлучено је првостепеном пресудом донетом 20.07.2020. године. Другостепена пресуда донета је 18.11.2020. године.

Вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 252.427,46 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност 2.206,51 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**